

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

— Ама ти ли си, Милчо! Охъ, синко, не те познахъ!

Майката за-
плака. Прегърна
момчето.

— Азъ съмъ!
— обади се Мил-
чо. — Какъ ще
ме познаешъ?
Двадесет годи-
ни изминаха от-
какъ се пропж-
дихъ! Добре, че
те заварихъ жи-
ва! А къде е
тате?

Майката въз-
дъхна, погледна
надолу, помълча
малко, па рече:

— Нѣма го,
стариятъ. Нѣма
да го видишъ него! Умрѣ отъ

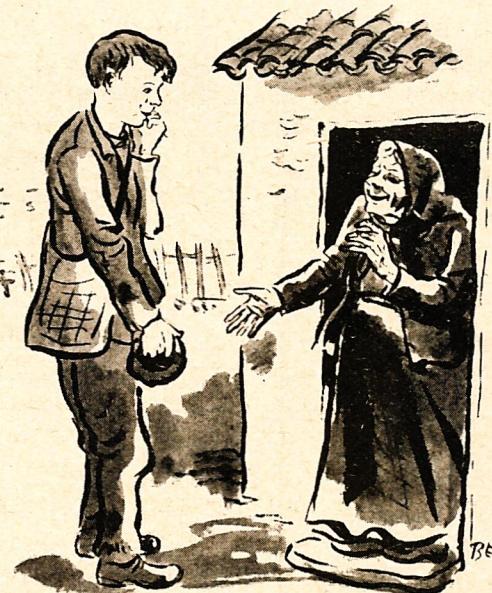
мжка! Робството го притискаше
като водениченъ камъкъ!

Милчо тѣжно
погледна очи-
тѣ на майка си.
Въ тѣхъ още
горѣше меката
свѣтлина, която
той познаваше
добре.

— Нѣма роб-
ство вече, мамо!
дигнаглава Мил-
чо. Свѣрши се!

Слѣнцето въ
това време над-
никна презъ зи-
да, сякашъ и то
искаше да ви-
ди пропжденото
момче, което се
връщаше отно-
въщаша кѫща.

Григоръ Угаровъ

ОБИЧАМЪ ТЕ, РОДИНО!

Обичамъ те, Родіно —
ти чуденъ земенъ рай,
обичамъ ти простора,
природата презъ май;

и гордитѣ балкани,
полета и рѣки,
и ниви преорани,
и тучнитѣ лжки.

Обичамъ ти селата,
работния народъ,
обичамъ градовете
и тѣхния животъ.

Обичамъ те, Родіно,
и въ радостъ, и въ печаль,
за тебе — клетва давамъ —
живота бихъ си далъ!

Вас. Н. Нешевъ